

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Officio Hominis Christiani In Persecvtione Constitvti

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Quod Christus Dominus etiam si assumpserit similitudine[m] carnis peccati, non se tamen simulauerit, aut mentitus sit peccatore[m]. Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30333

Quod Christus Dominus etiam assumpserit similitudinem carnis peccati, non se tamen simulauerit, aut mentitus sit peccatorem.

CAPVT QVINTVM.

Hic nobis obiecerit quispiam ipsius Christi omnium saluatoris simulationem, & si non verbi, saltē facti & operis vtile mendacium: quod videlicet cum peccator non esset, tamen suscepit similitudinem carnis peccati, & tanquam peccator non modò infantulus circumcissus sit, verum etiam postea à Iohanne baptismo pœnitentię baptizatus: omnia verò hæc, vt peccatores faceret saluos. Quod si ita est, cur non ad similem modum liceat schismatis in obseruatione facti, subire speciē ad schismaticos lucrificiendos? Ac propter ipsam quidem peccati similitudinem, in qua de peccato damnasse peccatum diceretur, calumniabantur Pelagiani, dici à Catholicis Christū carnis necessitate mentitum. Sed absit (inquit Aug.) vt iustum aduocatum dicamus, sicut isti calumniantur, carnis necessitate mentitum: sed dicimus eum in similitudine carnis peccati, de peccato damnasse peccatum. Quod fortasse isti (inquit) non intelligentes, & calumniandi cupiditate cœcati, quàm diuersis modis peccati nomen in scripturis sanctis poni soleat, ignorantes, peccatum Christi affirmare nos iactant. Dicimus itaque Christum & nullum habuisse peccatum, nec in anima, nec in carne, & suscipiēdo carnem in similitudine carnis peccati, de peccato damnasse peccatum. Quod subobscurè ab Apostolo dictum, duobus modis soluitur. Siue quia rerum similitudines soleant earum rerum nominibus nuncupari, quarum similes sunt, vt ipsam similitudinem carnis peccati, voluisse intelligatur Apostolus appellare peccatum. Siue quia sacrificia pro peccatis, peccata appellabantur in lege, quæ omnia figuræ fuerunt

carnis

Lib. 3. c. 10.
tra 2. Epi-
stolas Pele-
gianorum
cap. 6.

Rom. 8.

carnis Christi, quod est verum & vnicum sacrificium pro peccatis: his (vt opinor) Augustini verbis docemur, nō sic Christum carnis similitudinē suscepisse, vt se mentitus sit peccatorem: quod si fecisset, nec ipse haud dubiè peccato caruisset, alienæ quantūlibet salutis causa factū diceretur. Quāquam enim interest plurium rebus in agendis, quā causa, quo fine, quāue intentione quidque fiat: ea tamen quæ suapte natura constat esse vitiosa (quo in genere mēdacium reperitur, siue hoc in verbis, siue in factis insit) nullo bono causæ obtentu, nullo quasi bono fine, nulla velut bona intentione facienda sunt. Sed quis aduocatum nostrum & mediatorē Christum dixerit intentione fallendi carnem suscepisse, carni peccatrici, excepto peccato, perfimilem, quò nimirum, expers vitij cum esset,

Aug. ca. 3. lib. de mendacio. Et eschiridij ca. 22. Omnis qui mentitur (inquit) contra id quod animo sonat loquitur voluntate fallendi.

Amb. super illud: Et osculatus est eum.

peccator crederetur? Est autem in eo culpa mentiētis quod fallere velit, siue fallat, siue non fallat, aliudq; gerat animo, & aliud verbis siue quibullibet significationibus enunciet. Sæpe enim mentitur aliquis, etiam si neminem fallat: Sed & multos falli contingit ex eo, quod tamen sine mendacio vel fiat, vel dicatur. Tametsi multos igitur cōspecto Christo, propter mortalem eius carnē ita falli contigerit, vt peccator esse crederetur: non tamen vt hoc persuaderet, voluit peccatorū esse similis, sed vt peccatores ab eo malo, cuius ipse gerebat quandam similitudinē, liberaret: perinde ac si quispiam militari habitu sumpto, castra ingrederetur, non quò putaretur miles, sed quò suorum quempiam à castris reuocaret, in quibus versari periculosè videretur. Vt enim non quisquis militi similis est, continuò se is militem esse mentitur aut simulat: ita consequens non est, vt qui peccatoris similitudinem gerat, is se quoque mentiatur aut simulet esse peccatorem. Vt Christum Iudas osculatus est, ita & Iudam Christus. Similis ex vtraque parte facti species, & in hoc Christus Iudæ similis: sed

sed ille mentitus est se amicum, osculō fallaci amicitiam simulans: Christus autem nec simulauit quod non erat, nec simulare nos docuit, sed noluit proditorem fugisse videri, quin plus etiam afficere & mouere voluit, cui amoris officia non denegauit. Illud quoque attendendum est, nunquam ita se Christum attēperasse ad peccatorū mores, neque ea se peccatoribus similitudine cōiunxisse, vt fieret aliquando peccati particeps, eaque ipsa faceret cum hominibus, propter quæ sunt & dicuntur peccatores, vt eorū hoc pacto consuleret saluti. Quomodo enim non potius vnā peccando, tenuisset in delictis? quomodo non serò postea reuocaret, qui prius eadē ipse fecisset? Contrarijs potius curauit contraria, & similis in multis quæ fieri sine peccato poterant, in cæteris præbuit sese dissimilē, nostrisque vitijs suas vbique virtutes opposuit, nostraque vitia suis semper virtutibus coarguit quodammodo. Nunquid igitur ita peccatorem se Christus iustus simulauit, vt isti schisma, aut heresim, aut idololatriam simulari phas esse, aut etiam oportere arbitratur? Sociatur enim hi cōmunionē operis eius, vnde reuocare se alios postea posse frustra sperant: nec magis schismaticę separationis aut impij cultus maculā effugere queūt, quàm crimen euitaret, qui cū scortatoribus scortaretur, aut cum temulentis se ipse expleret, aut cū furibus aut prædonibus curreret, hoc animo, vt illos postea ab eiusmodi peccatis auocaret. Iam verò quod & circumcisisus est & baptizatus, quanquam neque esset in corde quod circumcisio detraheret, neque quod repurgaret gratia, non mendacium, sed mysterium fuit. Causam quippe nostram ipse suscipiens peccatores in se transfigurauit, vt doceret hoc modo nos ablutione & circumcissione indigere. Hoc igitur facto præstitit, quod Paulus verbo, cum scriberet alios dicere: Ego sum Apollo; alios, ego Pauli; alios, ego Cephe, non quod ita loqueretur,

D aut ijs

aut ijs nominibus vterentur: Sed hæc (ait Apostolus) transfigurauit in me & Apollo, vt in nobis discatis ne quis aduersus alium infletur pro alio. Quanquam persona hæc peccatoris, non in factis modo saluatoris nostri, verum etiam interdum in verbis spectanda sit. Nā quo alioqui modo dicere putandus est quod loquitur in Psalmo: Longe à salute mea verba delictorū meorum? Nempe delicta nostra sua vocat, quod peccatorum causam & personam susceperat. Huius in Dauide figura præcessit, qui apud Achis regem simulauit mentiam. Immutauit enim os suum (ait scriptura) coram eis, & collabebatur inter manus eorum, & impingebat in ostia portæ, defluebantque saluæ eius in barbam: vsque adeo vt commotus Achis ad seruos dixerit: Vidistis hominē insanum? quare adduxistis eum ad me? An desunt nobis furiosi? Quod Dauidis factum, cum eo refertur ad quod præcipue significandum diuinitus ab eo susceptum est, mysterium, non facti mendacium esse, sublimi quadam consideratione perspicitur. Hic enim ille figurabatur, qui propter nos immutatus, stultitiæ & insanitiæ criminationem non effugit. Ac generatim, sicuti annotauit Augustinus, quicquid figuratè aut fit aut dicitur, non est mendacium: quia omnis enunciatio ad id quod enunciat referenda est. Omne autem figuratè dictum aut factum, hoc enunciat quod significat eis, quibus intelligendum prolatum est. Proinde nec ea fuisse videbitur mendax simulatio, qua ad ficum tanquā poma quæsiturus accessit: quæ tamen in arbore nulla esse, vel ex ipso anni tempore scire potuerat. Cæterū quod diua Virgo purificationis ceremoniam secundum legis præscriptū obseruarit, cum tamen ipsa purgatione non egeret, quæ suscepto semine non peperit, plus habere videri possit quæstionis: eo quod tale quiddam de ea, quale supra de Christo diximus, non temerè fortasse videatur esse cogi-

Lib. 1. regum c. 21.

Cap. 5. lib. de mendacio.

cogitandum: ut videlicet parientium commu-
 nem personam portauerit, atque significarit in se,
 qua purificatione indigerent omnes, quæ susce-
 pto semine parerent, & non sine carnis delecta-
 tione conciperent: sicut in sua persona filius si-
 gnificauit, qua circumcisione indigerent omnes,
 qui non concipiuntur sine voluntate carnis, &
 ideo nec sine peccato nascuntur, propter quod
 dictum est: Ecce enim in iniquitatibus conceptus
 sum, & in peccatis concepit me mater mea. Quan-
 quam si cui hoc probatum sit, non habeam vnde
 facile reuincatur: præsertim cum dicat Venera-
 bilis Beda: Ut nos à legis vinculo solueremur, si-
 cut Christus, ita Beata Maria legi est spontè sub-
 iecta: non propter se igitur, sed propter nos pu-
 rificationis legem beata Virgo seruauit. Nec verò
 sum nescius esse veteres nonnullos, qui omnem
 hunc purgationis ritum non ad matrem, sed ad
 natum referant: vnde illa sunt apud Leonem E-
 pistola quarta ad Episcopos per Siciliam consti-
 tutos: Dominus (inquit) nullius indigens remis-
 sione peccati, nec quærens remedium renascendi,
 sic voluit baptizari quomodo voluit circumcidi,
 hostiamque pro se emundationis offerri: ut qui
 factus erat ex muliere (sicut Apostolus ait) fieret
 & sub lege, quam non venerat soluere, sed adim-
 plere, & implendo finire. Ante Leonem quoque
 vehementer hoc D. Augustinus astruxit in quæst.
 super Leuiticum: Nec verò horum sensum re-
 pudiare quorundam more possumus, sed venerari
 debemus. In eoque nihil patimur nouæ difficul-
 tatis, cum, quod ad Christum attinet, sic de-
 beat intelligi purificatus, ut & baptizatus, & cir-
 cuncisus. Sed quoniam promptius est, ut de mu-
 lieris purgatione Leuiticus loqui videatur, dici
 poterit aliam seruandæ legis causam Beata Virgo
 sequuta, quàm legalem illam carnis emundatio-
 nem, nimirum ut eius temporis sacrificio coleretur

D 2

Deus,

Deus, gratiæq; agerentur à puerpera. Adde quod omne sacrificium legis veteris, Christum significauit. Quare & illa emundationis oblatio, præfigurauit Christum, quatenus per eum à carnis concupiscentia repurgamur. Cur igitur non hoc quoque beata virgo veracissimè significaret, cum & ipsa inde purgationem traxerit vnde concepit, & per eum quidem ipsum quem concepit?

*Leo serm.
2. de Nati.
Domini.*

*Soluitur obiectio de Naaman Siro,
& Salomone.*

CAPVT SEXTVM.

4. Regū 5. **M**oueat deinde fortasse quempiã de Naamã Siro diuinis literis scripta historia. Is enim cum esset ministerio Helizæi, lepræ contagio liberatus, velletq; in posterũ Dei cultor esse, ad quem iam esset repudiata superstitione conuersus, quod eũ angere postea potuisset, id voluit prophetæ iudicio terminari: Hoc solum est (inquit) de quo depreceris Dominum pro seruo tuo. Quãdo ingreditur dominus meus tẽplum Remon vt adoret, & illo innitente super manum meam, si adorauero in templo Remmon, adorante eo in eodem loco, vt ignoscat mihi dominus seruo tuo pro hac re. Cui propheta vno verbo omnẽ scrupulum eximens, respondit: Vade in pace, hoc est, nihil, id si facias, peccaueris. Est enim ridiculum quod annotauere nonnulli, quæstionem propositam noluisse prophetam dissoluere, sed serio Naaman de sua salute percontantem, sine responso, quasi se hic miscere nollet, dimisisse. Nunquid igitur permisisse propheta putandus est huic Siro, vt vnã cũ impijs exteriorẽ corporis gestu idola coleret, si tamen de vno Deo fidem corde inclusam retineret? minimè verò. Nam & antea professus erat, se dijs alienis in posterum sacrificia non esse facturũ: Non faciet vltra seruus tuus (inquit) holocaustum aut victimã dijs alienis, nisi Domino.
Et quo